

Tenasüh Safsatası, Allah'ın (c.c) Emir ve İrâdesine Muhaliftir

Cenâb-ı Hakk'ın tasarrufu âlemşümuldür. Her mahlûk gibi insan da bu tasarruftan hariç değildir.

İnsan, düşünceleriyle, meyilleriyle, arzularıyla... her an ve demde durmadan değişmektedir. Bütün bu değişiklikler hem zaman hem de mekân itibariyle olmaktadır. Bilip yaşadığımız bu hakikati, Allah-u Azîmüşşân, müteaddid âyetlerde, muhtelif vecîhlerle beyan buyurmaktadır. Bu âyetlerden bir kaçını, meâlen takdim edelim:

"Şânım hakkı için biz insanı çamurdan (süzülmüş) bir hülâsadan yarattık. Sonra onu sarp ve metin bir karargâhta bir nutfe yaptık. Sonra o nutfeyi bir kan pıhtısı hâline getirdik, derken o kan pıhtısını bir çiğnem et yaptık, o bir çiğnem eti de kemik(ler)e kalbettik. Suret yapanların en güzeli olan Allah'ın şanı (bak) ne yücedir!"

"Sonra siz bunun arkasından, hiç şüphe yok ki, ölümler (olacaksınız). Sonra siz kıyamet gününde muhakkak dirilip kaldınılacaksınız." 97

Bu âyetler, insanın ilk yaratılışından tâ kıyamet gününde diriltilmesine kadar geçirdiği bütün ahvâl ve merhalelerde, yalnız ve yalnız Allah-u Azîmüşşân'ın tasarrufu altında olduğunu göstermektedir. Bu âyetlerde, yaradılışa ait ince esrar ve keyfiyetler dokuz merhalede beyan buyurulmaktadır:

Hak Teâlâ, beşerin kalıp ve şekli mevcut değilken, insan tohumuna da gerek kalmadan, Hz. Âdem'in süzülmüş bir çamurdan, taklitsiz ve gayet mükemmel bir şekilde, yaratıldığını beyan buyurmaktadır.

İnsan neslinin bekası için ana rahminde karar kılan nutfenin, yâni, beyaz kanın yaratılmasını beyan etmekte, neslin devamını kanunlaştırmakta ve kudretinin tasarrufunu nazara vermektedir.

İnsan mahiyetinin, nutfeden alâkaya, yâni tohumdan kan pıhtısına dönüştürüldüğünü beyan ile tahavvüldeki terakki ve terbiyeyi nazara vermektedir.

Sonra, o mahiyetin alâkadan mudgaya, yâni, kan pıhtısı hâline bir çiğnemlik et

parçası hâline dönüştürüldüğünü ifâde buyurmaktadır.

Daha sonra, onun, beden çatısını teşkil edecek temel direk ve sütunlarının halk edilmesini akla göstermektedir. İşte bu safha, mudgadan izama geçiş, yâni, bir çiğnemlik et parçasından kemiklerin yaratılmasına intikal safhasıdır.

Bu merhaleden sonra, o kemiklere et giydirildiğini buyurarak, tasarrufundaki güzellik ve hikmeti vicdan ve akıllara havale etmektedir.

“Sonra onu, bambaşka bir halk ve icad ile inşâ eyledik.” fermanıyla da insana takılan bütün maddi ve manevî cihazları nazara vererek, insanın ne derece nazenin, lâtif, mükemmel halkedildiğini zikretmektedir. Artık boy ve endamı ile seziş ve duyusuyla, his ve vicdanı ile ruh ve kalbi ile bir san’at hârikası, bir hilkat şaheseri, *“Esmâ-i İlâhiyye’ye ait garaibin fihristesi”*, *“Şûun ve sıfat-ı İlâhiyye’nin bir mikyası”* ve *“Kâinattaki âlemlerin bir mizanı”* olan insanın hilkati tamamlanmıştır. İnsanı bu keyfiyette yaratan Zât-ı Akdes, elbette Ahsenü’l Hâlikîn’dir. İnsan da ahsen-i mahlûkattır, yaratılmışların en güzelidir. İnsanı bu derece üstün fitratta yaratan Cenâb-ı Hak, onun ruhunu hiç hayvanların derekesine indirir mi?

Sonra, onun iradesiyle ölümü tadacağımızı,

Sonra da, muhakkak kıyamet gününde diriltileceğimizi beyan buyurmaktadır.

Âyetlerde geçen dokuz merhale gösteriyor ki, insan hayatının hiçbir safhası, hiçbir anı Allah-u Azimüşşân’ın tasarruf ve irâdesinden hariç değildir. Hükümranlığı ebedi olan Cenâb-ı Hakk’ın, insanı bu derece ulvî yaratmasının hikmeti, onu birtakım ciddi emanetlerle, büyük tekliflerle mükellef kılmak içindir. Halife-i arz olduğunu iradesiyle, hayat ve felsefesiyle tescil ettirmesi içindir. Ebedî saadete namzet olduğunu imanı, ahlakıyla, ameliyle, hayatı ile göstermesi içindir. Elbette, Cenâb-ı Hak, insanı ne dünyada, ne de âhirette kendi hâline bırakmaz. Evet, Âyet-i Kur’aniye’nin beyanı, kıyamet kopacak ve her insan tek tek hesaba çekilecektir. Peygamberlerin en büyük bir dâvası, iddiası âhiret olduğu gibi, Kur’ân-ı Kerîmin de dörtte üçü haşirden, âhiretten bahsetmektedir. Güneş gibi zahir olan bu hakikata karşı, tenâsühçülerin vehim ve vesveselerinin ne önemi olabilir?

Ruhun, bir insan bedeninden herhangi bir hayvan bedenine, oradan da başka bedenlere geçmesini bir fikir olarak ele alırsak, bu hususta iki ihtimal karşımıza çıkar:

Tenasüh, ya Cenâb-ı Hakk’ın emir ve irâdesi ile yapılmakta veyahut ruhun, kendi tercih ve iradesiyle olmaktadır. Birinci şıkkın imkânsızlığı, yukarıda yapılan izahlardan anlaşılmıştır.

İkinci ihtimale, yâni, ruhun bir bedenden diğerine, kendi tercih ve iradesiyle göçtüğüne gelince, burada da iki yol söz konusudur. Ruh bu göçü, ya şuurlu olarak veya şuursuz olarak yapmaktadır. Ruh şuursuz ise, zaten tercih yapması

imkânsızdır. Zira hareketleri akim ve şuurun dışındadır. Ruhun, herhangi bir cesedi kendi iradesiyle tercih etmesi ihtimali ise, sayısız muhallere bina edilmiş, utanç verici bir safsatadır. **Şöyle ki:**

“Ruhun irâdesi kendi elindedir.” demek, ruhun tercih sahibi olduğunu kabul etmek demektir. Madem tercih sahibidir, o zaman ruhun şuurlu olduğu, beğenmek, seçmek ve ayırmak gibi meziyetlere sahip bulunduğu kabul edilecektir. Çünkü tercih, şuur ve muhakemeye dayanır. Madem ki, ruhun şuur ve muhakemesi vardır; öyleyse o, hiçbir zaman bir hayvan cesedine girmeyi tercih etmeyecektir. Demek insan ruhunun, bitki ve hayvanların cesetlerine girmesi ihtimali yoktur.

Farzedelim, ruh, kendi iradesiyle hayvanlara göç ediyor. O zaman karşımıza, halli mümkün olmayan zorluklar çıkar. Meselâ, bu faraziyeğe göre, ruhun durup dinlenmeden, usanmadan ve hattâ utanmadan her çeşit hayvanın döl yatağına girmesi lazım gelir. Daha açık bir ifâdeyle, karada, havada ve denizde yaşayan sayısız hayvanların yumurtalarında veya gen ve kromozomlarının yanında, her zaman hazır bulunması gibi bir safsataya kapı açılır. Akıldan binler derece uzak, muhal ve bâtil böyle bir mesleği, değil insan, hayvan dahi kabul edemez.

Akla gelen diğer bir muhal de şudur: Faraza, ruh hangi anne babayı tercih ediyorsa, onların çiftleşmesi anında, orada hazır bulunması icab eder. Acaba, o anda ruhun nöbet yeri neresidir?

Ruh, ister içeride, ister dışarıda beklesin, bu noktada şu muhaller ortaya çıkar: Ruh ile döl yatağında toplanan erkek ve dişi genler, rahim, tenasül uzuvları, onları telkih ve telâkkuh hâline getiren şehvet, şehvetin dayandığı enerji, enerjinin elde edildiği vücut, vücudu besleyen gıda maddeleri arasında, kısacası bunlarla kâinat arasında bir anlaşma yapıldığını kabul etmek gerekir. Bunların muhal olduğu açıktır. Meselâ, dişi ve erkek genler *“İştah ve Şehvet Kanunu”*na göre çalışır. Hâlbuki bu kanun şümüllüdür. Bütün hayat tabakalarına şâmil olan bu İlâhî Kanunu, âciz bir insan ruhu ile erkek ve dişi genlerin emir ve irâdesine vermek divaneliktir. Allah'ı bilmemektir. Sualler ve muhaller, artık bu noktada sonsuza doğru uzar gider.

Bilinen bir hakikattir ki, cesedin döl yatağında büyüyüp gelişmesi, neşv-ü nema kanununa bağlıdır. Cesedde nihayet derece intizam bulunduğundan, onun yapılması nihayetsiz ilim, kudret ve iradeyi gerektirir. İnce hikmetlerle dokunan, gayet ihtimam ve intizamla yaratılan bu cesedin plân ve programını, âciz ve câhil bir ruha vermek büyük bir hezeyandır. Bu safsata kabul edilirse, şu suallere ne cevap verilecektir? Farzediniz ki, ruh döl yatağında beğendiği hayvanın tohumunu buldu. Bu tohumun erkek veya dişi olduğunu bizzat kendisi mi tesbit ediyor, yoksa herhangi bir laboratuvarda mı tesbit ettiriyor? Bu tohumları, erkek veya dişi hâline kendisi mi sokuyor? Yoksa ruh, gah erkek, gah dişi bir hayvanın cesedine mi giriyor? Böylece, bir zaman erkek, bir zaman dişi olarak mı yaşıyor? Veya erkekse, her zaman erkek; dişiyse, her zaman dişi bir hayvanın cesedine mi giriyor? Dünyaya geldiği zaman mazisini, erkek ve dişi olarak yaşadığı bedenleri neden hatırlamıyor? Bunu milyarlarca insan hatırlamıyor dâ, üç-beş tane çocuk veya psiko-manyak mı

hatırlıyor?

Aynı döl yatağına birden fazla ruh tâlib olunca, ihtilâflarını kur'a ile mi, kavga ile mi, yoksa ikna ile mi hallediyorlar?

Hem ruh, ne diye bir hayvan cesedine girsin?

Buraya kadar zikrettiklerimizden anlaşılmalıdır ki, tenasüh hurafesi, mantık ve muhakeme, hikmet ve hakikat, hak ve hukuk, akıl ve vicdan açısından bâtıldır, hurafedir, safsatadır. Ve yine, bu izahların ışığında görüldü ki, tenasüh iddiası kâinatta câri kanunlara aykırı düşmekte, her bir kanun hikmet lisanı ile hakikat dili ile bu hurafenin bâtil olduğunu haykırmaktadır. Diğer taraftan tenasüh iddiası, Zât-ı Akdes'in hikmet ve adaletine, rahmet ve inayetini karşı bir istihzadır, nihayetsiz bir cinayettir.

Şimdi düşünelim: Acaba, bu iddiadan daha hurafe ve bâtil ne vardır! Böyle bir iddia gericiliğin, yobazlığın, cehalet ve taassubun en katmerlisi değil de nedir?

Dipnotlar:

97. Mü'minûn sûresi, 23/12-16.